

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **M. H.**, zastoupeného JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D., advokátem se sídlem Palánek 1a, Vyškov, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2003, čj. OAM-4881/VL-20-ZA09-2003, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 36 Az 923/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 3. 2005, čj. 36 Az 923/2003 - 46,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Ing. Petra Machálka, Ph.D., **s e u r č u j e** částkou 5093 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů; současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byla obava z otce a dále snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný uvedl, že pokud se žalobce kvůli problémům s otcem obrátil

společně se svou matkou na policii, byla jim pomoc poskytnuta a otec zadržen. Špatné vztahy s otcem a jeho agresivní chování nelze podle žalovaného za této situace považovat za pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud žalobce nebyl s prací policie spokojen, měl se obrátit na nadřízené státní orgány, tak však neučinil. Žalobce v řízení o udělení azylu uvedl, že žádné jiné problémy v zemi původu neměl a při odchodu z vlasti následoval svou matku. Žalovaný dospěl k závěru, že není dán žádný důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil i k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 17. 3. 2005, čj. 36 Az 923/2003 - 46, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že žalovaný se podrobně zabýval důvody vyplývajícími z § 12 zákona o azylu, a hodnotil všechny žalobcem uváděné důvody pro udělení azylu. Důvody spočívající v obavě z otce a ve snaze o legalizaci pobytu v České republice, žalovaný správně nepodřadil pod žádný důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Soud nepochybně subjektivní obavu žalobce z ohrožení života, tato obava sama o sobě není důvodem pro udělení azylu, pokud není vyvolána žádným důvodem předpokládaným v zákoně o azylu. Soud uvedl, že pokud byl žalobce nespokojen s jednáním policie, měl si na její postup stěžovat u nadřízených orgánů nebo se obrátit např. na soud. Tím, že tak žalobce ani jeho matka neučinili, nevyčerpali možnost ochrany v zemi původu a tudíž nemohla nastoupit subsidiární ochrana formou azylu. Soud dále uvedl, že udělení humanitárního azylu je výsledkem správního uvážení žalovaného, soud je přezkoumává jen v omezeném rozsahu a není oprávněn z těchto zjištěných skutečností vyvozovat jiné nebo opačné závěry. Žalovaný podle soudu neshledal existenci důvodů pro udělení humanitárního azylu, navíc žalobce ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele netvrdil. Soud shledal zákonným rovněž rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť nebylo shledáno ohrožení žalobce z některého z důvodů předpokládaných v tomto ustanovení. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel namítl, že žalovaný v řízení porušil § 3 odst. 4 spr. ř., § 32 odst. 1 spr. ř., § 34 odst. 1 spr. ř. a § 46 spr. ř., což mohlo mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Stěžovatel uvedl, že z Ukrajiny odjel s matkou a mladším bratrem z důvodu obavy z jednání otce, který se o rodinu nestaral a fyzicky ji napadal. V květnu roku 2003 po incidentu zavolala matka žalobce na otce policii, která však podle stěžovatele adekvátně nepomohla, otce jen zadržela a poté propustila. Na jednání policie si žalobce nikde nestěžoval, neboť by podle svých slov stejně ničeho nedosáhl. Mladší bratr stěžovatele je nemocen, neumí psát ani číst, je velmi hyperaktivní, což může způsobit epilepsii; proto se potřebuje léčit a na Ukrajině mu matka nebyla schopná léčení zajistit. Stěžovatel uvedl, že se v případě návratu do země původu obává svého otce. V České republice by chtěl zůstat a starat se s matkou o mladšího bratra. V těchto důvodech stěžovatel spatřuje důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 3. 2005, čj. 36 Az 923/2003 - 46, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Ustanovený advokát byl poté soudem vyzván k tomu, aby uvedl, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je rozhodnutí krajského soudu napadáno a kdy bylo stěžovateli rozhodnutí krajského soudu doručeno. Přípisem ze dne 11. 10. 2005 zástupce stěžovatele soudu sdělil, že stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu v plném rozsahu a z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Zástupce stěžovatele požádal soud o prodloužení lhůty ke zjištění skutečnosti, kdy bylo napadené rozhodnutí stěžovateli doručeno. Krajský soud advokátovi prodloužil lhůtu ke zjištění této skutečnosti do 15. 11. 2005. Dne 11. 11. 2005

zástupce stěžovatele soudu sdělil, že se mu se stěžovatelem nepodařilo navázat kontakt, nicméně ze soudního spisu zjistil, že kasační stížnosti napadený rozsudek byl stěžovateli doručen dne 3. 5. 2005.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Námitku stěžovatele ohledně humanitárního azylu shledal žalovaný irelevantní, neboť se s neexistencí důvodů hodných zvláštního zřetele dostatečně vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí. Podle žalovaného se předchozí vydaná rozhodnutí již vypořádala se všemi uvedenými námitkami. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a jejich rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

První důvod kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jedná se tedy o tvrzenou nezákonnost rozhodnutí krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel je přesvědčen, že naplnil důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Institut humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, podle něhož lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, je však výsledkem správního uvážení žalovaného a na jeho udělení není právní nárok. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu tedy správní soudy přezkouvávají pouze v omezeném rozsahu, a sice z hlediska toho, zda žalovaný při rozhodování nepřekročil zákonné meze správního uvážení nebo je nezneužil a v případě, že soud shledá, že meze správního uvážení nebyly překročeny ani zneužity, je další přezkum tohoto výroku rozhodnutí vyloučen. Krajský soud se přitom se skutečností, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, ve svém rozhodnutí vypořádal a neshledal pochybení v postupu žalovaného ohledně tohoto výroku. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu, že z rozhodnutí je patrné, co žalovaný považuje za důvod hodný zvláštního zřetele, a po tomto vymezení postupoval žalovaný v režimu správního uvážení, jehož přezkum správními soudy je, jak již bylo výše uvedeno, pouze omezený. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není dán.

Dalším důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Pokud jde o tento důvod kasační stížnosti, nebyl ani po výzvě soudu doplněn tak, aby na jeho základě bylo možné rozhodnutí krajského soudu přezkoumat. Blíže nespecifikovaný odkaz stěžovatele na § 3 odst. 4 spr. ř., § 32 odst. 1 spr. ř.,

§ 34 odst. 1 spr. ř. a § 46 spr. ř. nelze ani po doplnění kasační stížnosti považovat za řádně uplatněný důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud poukazuje na to, že advokát ve vyúčtování své odměny chybně aplikoval vyhlášku č. 484/2000 Sb., ačkoliv se na řízení ve správním soudnictví zahájená po 1. 1. 2003 vztahuje pouze vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1000 Kč za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Uvedenou částku soud přiznal přesto, že se advokátovi nepodařilo spojit s klientem a proto v dané věci neproběhla první porada s klientem předpokládaná ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, nicméně tento nedostatek byl kompenzován nahlédnutím do spisu dne 20. 7. 2005. Nahlédnutí do spisu ze dne 13. 9. 2005 pak soud podle § 11 odst. 3 advokátního tarifu hodnotí částkou 500 Kč. Dále advokátovi náleží odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve výši 1 x 1000 Kč za doplnění kasační stížnosti ze dne 11. 10. 2005. Doplnění kasační stížnosti ze dne 11. 11. 2005, kdy zástupce stěžovatele v tomto přípise vycházel z informací ze soudního spisu, které získal nahlédnutím do spisu dne 20. 7. 2005, příp. dne 13. 9. 2005 a měl je tedy k dispozici již při formulaci podání ze dne 11. 10. 2005, tzn. že tuto informaci mohl učinit již obsahem podání ze dne 11. 10. 2005, hodnotí soud podle § 11 odst. 2 písm. b) advokátního tarifu jako odstranění následků zmeškání lhůty částkou 500 Kč. Soud advokátovi dále přiznal 4 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Advokátovi se přiznává náhrada za ztrátu času podle § 14 odst. 3 vyhlášky za čtyři započaté půlhodiny po 50 Kč, celkem 200 Kč za ztrátu času cestou k procesnímu soudu a pobyt u tohoto soudu při nahlížení do spisu. Celkem tedy činí odměna advokáta 3500 Kč. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 665 Kč, odměna advokáta navýšená o daň tedy činí 4165 Kč. Soud dále přiznal advokátovi náhradu cestovních výdajů za jízdné Vyškov – Brno a zpět dne 20. 7. 2005 a dne 13. 9. 2005 osobním automobilem Š. F. C., SPZ X, s průměrnou spotřebou 7,3 l/100 km, cena 1 l benzínu 95 O Super 27,40 Kč, náklady na jeden ujetý kilometr 2 Kč, sazba náhrady za jeden ujetý kilometr 3,80 Kč, celkem náklady na jeden kilometr 5,80 Kč. Celkem tam i zpět bylo ujeté 80 km, při dvou cestách celkem 160 km; náhrada jízdného tedy celkem činí 928 Kč. Zástupci žalobce se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 5093 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu